

Sygn. akt I PK 130/18

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z powództwa P. B.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w W.
o odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy
pracownika,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 25 kwietnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 30 listopada 2017 r., sygn. akt IX Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w M. z dnia 15 czerwca 2015 r., którym zasądzono od pozwanego – P. S.A. w W. na rzecz powoda P. B. tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika kwotę 14.695,59 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 października 2014 r., a w pozostałej części oddalono powództwo.

Powód P. B. zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Skargę oparł na podstawie naruszenia prawa materialnego: 1/ art. 8 k.p., przez rażąco błędne uznanie, że roszczenie o odszkodowanie z tytułu sprzecznego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika,

w zakresie dochodzonym przez powoda, stanowi nadużycie prawa, jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, a zwłaszcza z jego społeczno - gospodarczym przeznaczeniem; 2/ art. 8 k.p. związku z art. 6 k.c. i w związku z art. 300 k.p., przez błędne obciążenie powoda ciężarem udowodnienia, że warunki pracy i płacy powoda, mające przełożenie na wysokość odszkodowania należnego mu w razie sprzecznego z prawem rozwiązania z powodem umowy o pracę, były godziwe i nie naruszały tak zasad współżycia społecznego, jak i społeczno - gospodarczego przeznaczenia jego prawa. Skarżący podniósł ponadto zarzut naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku: 1/ art. 398²⁰ k.p.c., przez zaniechanie właściwego zastosowania wykładni prawa dokonanej w sprawie przez Sąd Najwyższy, a wyrażonej w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 lipca 2017 r., wydanego w sprawie I PK 227/16; 2/ art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez zaniechanie dostatecznego wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jego podstaw faktycznych oraz prawnych, wobec braku precyzyjnego wyjaśnienia okoliczności odnoszących się do osoby powoda, a mających stanowić o sprzeczności jego roszczenia z zasadami współżycia społecznego i społeczno - gospodarczym przeznaczeniem; 3/ art. 378 § 1 k.p.c., przez odstępianie od rozpoznania sprawy w granicach apelacji, na skutek zaniechania właściwego odniesienia się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do wszystkich zarzutów apelacji.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, przez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed Sądami obu instancji oraz przed Sądem Najwyższym, według norm przepisanych, ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K., z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W ocenie skarżącego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także oczywista zasadność skargi. Zdaniem skarżącego, zachodzi konieczność wyjaśnienia: 1/ czy w świetle treści art. 398²⁰

k.p.c. sąd ponownie rozpoznający sprawę, po uchyleniu wyroku przez Sąd Najwyższy, będąc związany wykładnią prawa wyrażoną przez Sąd Najwyższy, jest zobligowany do realizacji wskazań objętych uzasadnieniem wyroku Sądu Najwyższego, a odnoszących się do potrzeby rozważenia stanu faktycznego sprawy przez pryzmat innych, aniżeli dotychczas przyjęte przez Sąd drugiej instancji, podstaw prawnych; 2/ czy pracownik dochodzący roszczenia ze stosunku pracy, w tym odszkodowania z tytułu sprzecznego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, zobowiązany jest udowodnić, że jego roszczenie i podstawy jego obliczenia, odpowiadają godziwym, czy też na pracodawcy spoczywa ciężar wykazania konkretnych faktów stanowiących o sprzeczności roszczenia pracownika z zasadami współżycia społecznego lub społeczno - gospodarczym jego przeznaczeniem, ze szczególnym uwzględnieniem sytuacji, w której roszczenie pracownika jest wyższe w stosunku do ustawowego; 3/ czy sąd uznając roszczenie pracownika o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania z tytułu sprzecznego z prawem rozwiązania umowy o pracę, za nadużycie prawa w rozumieniu art. 8 k.p., zwolniony jest z miarkowania tego roszczenia. Skarżący podkreślił, że przywołane zagadnienia i problemy interpretacyjne nie zostały dotychczas wyjaśnione w sposób jednoznaczny w treści publikowanych orzeczeń Sądu Najwyższego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odrzucenie skargi lub o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie od podwoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Zgodnie z

art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymagania formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania wraz z jego uzasadnieniem. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne" (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8,

s. 51; z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z dnia 1 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem skarżącego jest też wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Rolą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej argumentacji mającej wykazać istnienie istotnego zagadnienia prawnego. Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III UK 10/11, LEX nr 1124105).

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego powinny należeć do katalogu przepisów, których naruszenie przez sąd drugiej instancji zarzucono w ramach podstawy skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 nr 12, poz. 211). Rzeczą skarżącego jest zaś wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4, poz. 43 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Oczywiście jest, że budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane

wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. W tym wyraża się publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencki i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Z kolei co do tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia

Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Skarżący nie zdołał wykazać występowania tak rozumianych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467 i z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Natomiast sformułowane we wniosku zagadnienia prawne, zostały już wyjaśnione w judykaturze.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego art. 398²⁰ k.p.c. wynika, że sąd drugiej instancji związany jest ustaleniem znaczenia przepisów prawa dokonany przez Sąd Najwyższy w wyroku uchylającym orzeczenie sądu odwoławczego (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2009 r., I CSK 196/09, LEX nr 553658 i z dnia 22 września 2011 r., V CSK 427/10, LEX nr 1095853). Ze względu na wyjątkowość możliwości ograniczenia samodzielności sądu powszechnego dopuszczonej tym przepisem, pojęcie „wykładnia prawa” należy rozumieć wąsko, jako wyjaśnienie treści przepisów prawa (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CKN 860/00, niepublikowany; z dnia 9 lutego 2005 r., II CK 413/04, niepublikowany; z dnia 25 listopada 2008 r., II CSK 335/08, LEX nr 484701; z dnia 15 października 2009 r., I CSK 83/09, LEX nr 553662; z dnia 26 lutego 2009 r., IV CSK 415/08, LEX nr 610218 i z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 374/09, LEX nr 677771). Sąd drugiej instancji nie jest związany innymi, niż wyjaśnienia treści przepisów, wypowiedziami Sądu Najwyższego zawartymi w uzasadnieniu kasatoryjnego wyroku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2006 r., II CSK 294/06, LEX nr 1074393). W szczególności nie jest związany wskazaniemi co do dalszego postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 2010 r., III PK 8/10, LEX nr 694231). W

konsekwencji do naruszenia art. 398²⁰ k.p.c. dochodzi tylko wtedy, gdy sąd, któremu sprawa zostaje przekazana, stosując normę prawną poddaną wykładni Sądu Najwyższego, nie uwzględni wyników tej wykładni (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2009 r., II CSK 668/09, LEX nr 510961).

Tymczasem w zapadłym w niniejszej sprawie wyroku z dnia 11 lipca 2017 r., sygn. akt PK 227/16, Sąd Najwyższy wskazał jedynie, że: „(...) z poczynionych w sprawie ustaleń nie wynika, aby zamiarem stron zawierających porozumienie było zapewnienie skarżącemu wypłaty wynagrodzenia przez czas wydłużonego okresu wypowiedzenia, przy jednocześnie założonym braku realizacji przez skarżącego obowiązku wykonywania pracy. Powyższe nie oznacza przesądzenia zasadności zgłoszonego przez skarżącego roszczenia o odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia przysługującego za czas do upływu okresu wypowiedzenia wydłużonego do 12 miesięcy. Powołane przez Sąd drugiej instancji okoliczności mogą być bowiem rozpatrywane w kontekście ewentualnej nieważności spornego porozumienia z uwagi na sprzeczność jego treści z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p.) bądź nadużycia prawa przez skarżącego wskutek niezgodności realizowanego przez niego roszczenia o zapłatę odszkodowania w dochodzonym zakresie z zasadami współżycia społecznego, a przede wszystkim z jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem (art. 8 k.p.). Sąd drugiej instancji nie rozważał jednak sprawy w tych aspektach.” (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego s. 12). Zatem Sąd Najwyższy zważył tylko, że powoływane w sprawie okoliczności mogą być rozpatrywane w kontekście art. 58 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. bądź art. 8 k.p. Takiej też analizy dokonał Sąd drugiej instancji ponownie rozpoznając sprawę.

Odnosząc się do drugiego z powoływanych przez skarżącego zagadnień prawnych zauważyć należy, że skarżący formułując wątpliwości w formie pytania nie wskazał przepisu, na kanwie którego podnosi owe wątpliwości. Nie nawiązał w sposób ogólny i abstrakcyjny do konkretnych przepisów oraz nie wskazał, na czym polega trudność w dekodowaniu zawartych w nich norm prawnych. Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do

rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Tymczasem w niniejszej sprawie argumentów za istnieniem tejże przesłanki przedsądu należałoby poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, tj. w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu. Nie jest to jednak rolą Sądu Najwyższego na etapie badania kryteriów przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Odnosząc się do trzeciego ze sformułowanych przez skarżącego zagadnień prawnych wypada stwierdzić, że regulacja zawarta w art. 8 k.p. należy do kategorii przepisów prawa zawierających klauzule generalne, wobec czego z natury rzeczy ma charakter ogólny, a jej zastosowanie jest ściśle uzależnione od konkretnych okoliczności faktycznych. Z tej przyczyny kwestia prawidłowej interpretacji przepisu art. 8 k.p. (choćby powiązanego z innymi przepisami prawa materialnego), nie może być uznana za argument wskazujący na potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisu prawa (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2014 r., I PK 272/13, niepublikowane; z dnia 11 kwietnia 2003 r., I PK 558/02, OSNP 2004 nr 16, poz. 283; z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 252/08, LEX nr 736733 oraz z dnia 16 listopada 2017 r., I PK 9/17, niepublikowane).

Przepis ten upoważnia sąd do oceny, w jakim zakresie, w konkretnym stanie faktycznym, działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie jego prawa i nie korzysta z ochrony prawnej (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2009 r., I PK 48/09, LEX nr 529757; z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 78/10, LEX nr 725005; z dnia 12 stycznia 2011 r., II PK 89/10, LEX nr 737386; z dnia 2 października 2012 r., II PK 56/12, LEX nr 1243024). Nie jest przy tym możliwa taka wykładnia art. 8 k.p., która zawierałaby swoiste wytyczne, w jakich (kazuistycznych) sytuacjach sąd powszechny miałby uwzględnić albo nie uwzględnić zarzutu sprzeczności żądania pozwu z tym przepisem. Stosowanie art. 8 k.p. pozostaje zatem w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności konkretnej sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2003 r., I PK 558/02, OSNP 2004 nr 16, poz. 283). W oderwaniu od tych konkretnych okoliczności nie można formułować ogólnych dyrektyw co do stosowania tego przepisu (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1967 r.,

I PR 415/67, OSPiKA 1968 nr 10, poz. 210, z glosą Z. Ziemińskiego; z dnia 10 lutego 2012 r., II PK 144/11, LEX nr 1167470; z dnia 26 czerwca 2012 r., II PK 275/11, M.P.Pr. 2012 nr 11, s. 584-587; z dnia 5 maja 2016 r., II PK 65/15, LEX nr 2052414 oraz uchwała z dnia 17 stycznia 1974 r., III PZP 34/73, OSNCP 1975 nr 1, poz. 4 z glosami S. Sołtysińskiego i Z. Ziemińskiego). Zastosowanie prawa w konkretnej sprawie to domena podstawy przedsądu wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Istnienia tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący jednak nie wykazał.

Nie sposób też odwoływać się do braku miarkowania odszkodowania w sytuacji, w której Sąd Okręgowy rozważając słuszność umownego wydłużenia przysługującego powodowi okresu wypowiedzenia do 12 miesięcy, w kontekście konkretnych okoliczności sprawy, ocenił je w całości jako nadużycie prawa w rozumieniu art. 8 k.p. (uzasadnienie wyroku s. 19). Wskazał przy tym na okoliczności w jakich doszło do podpisania aneksu do umowy wydłużającego powodowi okres wypowiedzenia umowy. Nastąpiło to na kilka miesięcy przed wszczęciem kontroli, w wyniku której ostatecznie wprowadzono u pozwanego zarząd komisaryczny. Tenże aneks do umowy o pracę został zaś podpisany w imieniu pozwanego przez Prezesa J. D., będącego szwagrem powoda oraz wiceprezesa M. F.. Tymczasem powód, jak to wynika z treści pisma rozwiązującego umowę o pracę, działał na korzyść członków Zarządu, którzy podpisali aneks (uzasadnienie wyroku s. 20).

Wobec niewykazania istnienia żadnej z powołanych przesłanek przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.